

Es eterno

Prégolle a Deus que poida crer nesta verdade, porque este Deus fixo o home, foi probado en todo, pero tamén foi aprobado, porque obedeceu a Deus en todo, ata a morte, polo que recibiu a vida de volta: resucitou dos mortos e converteuse na salvación de todos os que cren.

Es eterno

Onde irás á eternidade?

Esta é unha pregunta que poucos saben responder, pero a Biblia mostra onde irán os homes cando entren na eternidade. Se o home recoñece a Xesús como o seu único e soberano Señor e salvador, máis ben se cre que Xesucristo é o Fillo do Deus vivo, porque na eternidade foi Deus, con todo, desposuíuse da súa gloria e fíxose carne (home), estaba suxeito ás mesmas paixóns que os homes, pero non pecou; que morreu por mor da barreira de separación que existía entre Deus e os homes (pecado) e que se levantou o terceiro día, é certo que tal home na eternidade existirá eternamente en plena comunión con Deus.

Non obstante, se non cres na verdade exposta anteriormente, quedará eternamente alienado de Deus.

Deus creou ao home para formar parte dun proxecto que estableceu en si mesmo e, como Deus é eterno, o home non pode ser transitorio, é dicir, extinguirse algún día, polo tanto, Deus concedeulle algo de si mesmo (a respiración) da vida)

“E o Señor Deus formou ao home a partir do po da terra e respirou nas súas fosas nasais o alento da vida; e o home converteuse nunha alma viva ”(Xen. 2: 7).

O alento de vida que o home posúe proviña directamente de Deus, o Eterno, en breve non se extinguirá, quedando para a eternidade.

Antes de crear ao home, Deus creou a terra e, despois de creala, delegou o seu dominio sobre ela:

“E Deus dixo: Fagamos ao home á nosa imaxe, á nosa semellanza; e goberna sobre os peixes do mar, e sobre os paxaros do ceo, e sobre o gando, e sobre toda a terra e sobre todos os réptiles que se moven sobre a terra ” (Xen. 1:26).

Despois preparou un lugar agradable para que o home quedase:

“E o Señor Deus plantou un xardín no Edén, ao leste; e puxo alí o home que formara. E o Señor Deus fixo crecer da terra todas as árbores, agradables aos ollos e boas para comer; e a árbore da vida no medio do xardín e a árbore do coñecemento do ben e do mal ”(Xen. 2: 9).

O home gozaba do coidado e da comunión con Deus: “E o Señor Deus dixo:” Non é bo que un home estea só; Fareino un axudante axeitado para el. Entón, cando o Señor Deus formou da terra todas as bestas do campo e todas as aves do ceo, trouxoas a Adán para que o vise como el as chamaría; e o que Adán chamase a toda a alma viva, ese era o seu nome ”(Xen. 2:18 -19). “... onde está o Espírito do Señor, hai liberdade” (2Co 3:17) e, como era de esperar, Deus deu liberdade ao home: “E o Señor Deus mandoulle ao home, dicindo: Comerás libremente de toda a árbore do xardín ...” (Xen. 2:16).

E mostroulle vida e morte: a vida era obedecelo, é dicir, o home permanecería unido a Deus, porque Deus é vida e a morte debía desobedecelo, porque a desobediencia levaría á separación de Deus, é dicir, á morte.

“Pero non comerás da árbore do coñecemento do ben e do mal; porque o día que o comas, seguramente morrerás ”(Xen.

2:17).

Parafraseando: Mentres Adán non comese da árbore do coñecemento do ben e do mal estaría unido a Deus (vivo), se comese, estaría separado de Deus (morto). A determinación foi clara: non comas para poder vivir.

Podes ver o amor e o coidado de Deus polo home nestas pasaxes bíblicas?

Non obstante, Adán non se decatou, porque cando a serpe dixo: “Certamente non morrerás” (Xen. 3: 4), creu na serpe e comeu o froito.

E quen era a serpe? Era un anxo presumido que perdeu o seu principado precisamente porque aspiraba ao que Deus propuxera en si mesmo e o home formaría parte del. Vexa o que deseñou este anxo:

8- “Subirei ás alturas das nubes e serei coma o Altísimo” (Is 14:14).

Pero vexa o que Deus lle propuxo ao home:

“E Deus dixo: Fagamos ao home á nosa imaxe, á nosa semellanza ...” (Xen. 1:26).

Satanás non quería ser home, pero quería a semellanza de Deus, porque a semellanza o faría máis grande que os anxos “E dixeches no teu corazón: Subirei ao ceo, sobre as estrelas de Deus exaltarei o meu trono e no monte da congregación sentarei aos lados do norte” (Is 14:13).

As estrelas de Deus aquí refírense a anxos.

Cando o home creu o que dixo Satanás e ignorou a Palabra de Deus: “seguramente morrerás”, cometeu “inxustiza”. Con este acto Adán vendeuse a si mesmo como escravo do pecado e todos os que ían nacer tamén se venderon, é dicir, todos os homes por culpa do delito de Adán pecaron:

“Porque todos pecaron e faltan á gloria de Deus” (Rom. 3:23), todos están separados de Deus.

E a partir dese momento, o home volveuse reprobable, reprobado, é dicir, condenado, morto, afastado da vida para sempre, porque ten unha alma que existirá para sempre, incluso despois de volver ao po.

Pero o propósito de Deus non pode deterse e Deus, no seu amor co que amaba aos homes, proporcionou unha poderosa salvación: o seu propio Fillo que, desposuído da súa gloria “Pero baleirouse, tomando a forma de servo, converténdose en homes” (Fil 2: 7), e converteuse en homes para que o home tivese de novo a oportunidade de converterse en home. Deus.

Era necesario establecer a xustiza: ao principio un home creado sen pecado non cría na palabra de Deus, pero no seu momento, outro home sen pecado era obediente á palabra de Deus.

“Porque como por desobediencia dun home, moitos se fixeron pecadores, así por obediencia dun moitos serán feitos xustos” (Rom. 5:19); “Porque así como a morte chegou por un home, así a resurrección dos mortos chegou por un home” (1Co 15:21).

Pero, como pasaría isto se todos pecaran?

Deus tivo que facerse home e por iso Xesús naceu dunha virxe, polo poder de Deus.

Prégolle a Deus que poida crer nesta verdade, porque este Deus fixo o home, foi probado en todo, pero tamén foi aprobado, porque obedeceu a Deus en todo, ata a morte, polo que recibiu a vida de volta: resucitou dos mortos e converteuse na salvación de todos os que cren.

E todos os que cren en Cristo están xustificadas porque morren con Cristo “Porque o que está morto está xustificadas do

pecado" (Rom. 6: 7) e resucita con El. A natureza pecaminosa extínguese e o home queda morto polo pecado, pero vivo por Deus "Así que tamén vos considerades mortos polo pecado, pero vivos para Deus en Cristo Xesús, o noso Señor" (Rom. 6:11),

Porque resucitou co seu Fillo Xesucristo "Polo tanto, se xa resucitou con Cristo, busque as cousas de arriba, onde Cristo está sentado á dereita de Deus" (Col 3: 1).

Se cres esta palabra salvarás da condena eterna, é dicir, entrarás na eternidade en comunión con Deus. ¡Vida eterna!

¿Es capaz de crer en Xesucristo?

"Sabelo: Se confesas coa boca ao Señor Xesús e cres no teu corazón que Deus o resucitou de entre os mortos, salvaráste" (Rom 10: 9).